

Simon Kangas Larsens prædiken påskedag

Taler

Simon Kangas Larsen
Sognepræst

Dato

20. april 2025

Sted

Langenæs Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 5, vers 7-8
Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Salmer

Krist stod op af døde
Som forårssolen morgenrød
Opstandelsen er lige her
Verdens igenfødelse

1 Vores påskeprædiken begynder langt væk - både i tid og sted - fra gravhaven i Jerusalem.

Vi skal frem til i vores tid og til Canada, hvor jeg har virket som præst i en årrække.

5

Her – midt mellem den store by Toronto og det store vandfald Niagara Falls – ligger den dansk kirkegård: Sunset Mindepark.

Et lille stykke Danmark 6000 km fra Danmark.

10 Her kan urner nedsættes i jorden – eller placeres i en urnevæg, et kolumbarium. Der er ofte plads til to urner sammen – hvis man vil begravnes med sin ægtefælle. Som i Danmark er der gravsten med navne og datoer.

Men – mange danskere i Canada vælger at få deres eget navn indgraveret på stenen på forhånd – så det står der sammen med ægtefællens, selvom de stadig er

15 i live.

Resultatet: mange gravsten med to navne, to fødselsdatoer – men kun én dødsdato.

20 En lille detalje, måske.

Men jeg studsede over det – hver gang jeg som præst var på kirkegården.

Tænk at se sit eget navn på sin gravsten.

25 På én gang lidt makabert – som at læse sin egen dødsdom.
Men også en velsignelse: Tænk at vide, der er gjort plads til mig.

Uanset er det en påmindelse om, at vores liv har en udløbsdato.

30 Sceneskift: Tilbage til den første påske, en klar forårmorgen i Jerusalem. Solen stråler har lige brudt horisonten med sine orange nuancer og kæmper for at give varmen magt.

Kvinderne er tidligt på færde med salver til Jesu krop.

35 De er på vej tilbage til den grav, hvor de så liget af Jesus blive lagt ind før solnedgangen i fredags – før sabbatten begyndte.

Nu er det søndag og solopgang.

40 Deres løb bliver til forsigtigt trav, i takt med at de nærmere sig kirkegården og gravhulen.

For, hvad skal de gøre med gravstenen, der allerede er rejst foran Jesu grav?

Den fylder – helt bogstaveligt talt – meget, for den er stor.

45 De stopper – i forundring – for ...
den store sten ER allerede fjernet – der er fri adgang ind i graven. Og dermed også ud af graven!

50 De nærmer sig forsigtigt og kigger ind.
Og de ser at liget af Jesus er væk.

Men graven er ikke tom, for en ung mand i hvide klæder er der.

Ja - det virker nærmest som om, han sidder og venter på dem.

55 De bliver bange, forfærdede.

Men - den unge mand ser deres reaktion og siger: ”vær ikke bange – vær ikke forfærdede!”

60 ”Jesus – den korsfæstede – er opstået. Han er ikke her! Se selv – der lå han. Nu er han på vej til Galilæa – der skal I møde ham... ganske som han har sagt det til jer!

Fortæl det til disciplene og til Peter”

65

Kvinderne er rystede: Tænk at komme til en åben grav og få at vide, at Jesus lever! At det IKKE er slut!

70

De så ham jo – korsfæstet og stendød - på korset – og stendød i graven – og stendød bag den største af alle sten – den foran indgangen til graven.

Men han lever!

Og De skal se ham igen!

75

Hvad skal de tro?

Hvad skal VI tro?

80

Lad os skifte scenen en gang til – til dette nu, hvor vi fejrer påskegudstjeneste.

Hvor du er i Langenæskirken – eller i kirke via din radio et eller andet sted.

Vi har alle sammen en grav et sted, der venter på os! Måske ved du allerede hvor du skal begraves – måske ved du det slet ikke.

85

Måske ved du, hvad der skal stå på din gravsten – måske er det ikke vigtigt for dig.

Men – fælles for os alle er:

Døden er et vilkår i vores liv.

90

Vores egen død.

Og den kan vi alle opleve i vores liv, når vi mister eller har mistet et menneske vi holder af.

95

Så er det dig, der – billedligt talt – skal rulle en sten foran en grav.

Så er det dig, der skal rejse en gravsten – enten helt konkret eller som minder i dit indre.

Uanset er det tungt – for døden er tung!

100

Og det er måske derfor, Markus i dagens evangelium er meget eksplicit om, at

stenen er stor - kæmpestor!

105 Evangelisten ved godt hvad der er på spil...
det er døden.

Det er døden, der er rullet hen foran gravhulen.

110 Men det er også døden, som bliver sprængt indefra af Jesus Kristus – den
korsfæstede og nu
– lige nu – opstandene!

Døden får ikke det sidste ord! Det gør livet!

115

Vores påskeprædiken slutter, hvor den begyndte – i Canada.
Midt på den danskekirkegård står et monument:
En kæmpestor sten, udskåret med et kors igennem.
I al sin enkelhed fortæller den:

120 Korset gennemlyser døden.

Jeg synes stenen ligner et hjerte – et menneskehjerte af kød.
Det organ, som giver os puls.
Giver os liv.

125

Stenen i Canada er et billede på, at vi med påsken kan få Kristus i hjertet i vores
liv.

Vi kan lade Kristus gennemlyse vores liv – eller med Paulus i dag:

130 Vi kan lade Kristus være som surdejen – der gennemsyrrer alt.
Der giver os håb og tro, og gør os levende.

Påsken er en begivenhed der finder sted nu – og fra evighed til evighed.

135 For, som den store sten bliver sprængt af korset bliver dødens og tidens bånd
sprængt af kærlighed.

Den kraft har kun Gud!

Den kraft er kærlighed – en kærlighed, der overvinder alt.

140 En kærlighed så stærk, at vi altid, allerede er elsket.

En kærlighed så kraftfuld at vores sorg, savn, bekymringer og død slår sprækker
for at blive fyldt af håb.

145

Derfor er påske ikke bare noget, der fandt sted en gang.
Det er påske hver søndag – ja, faktisk hver dag, for med påsken kan vi tro med
Kristus i hjertet.

150 Glædelig påske!

Amen.

Kilde

155 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

160 Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Påskedag

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/simon-kangas-larsens-praediken-paskedag>

165

170

175